

DE VROUWEN VAN

Barry Hay

Barry Hay (67) is al vijftig jaar frontman van de meest succesvolle popgroep van Nederland: *Golden Earring*.

Aan Cisca Dresselhuys vertelt de rocker over de vrouwen in zijn leven onder wie zijn moeder, die hem emotioneel beschadigde, zijn vriendin én zijn echtgenote. "Wij gaan nooit meer uit elkaar." →

Foto gemaakt voor *Playgirl*.

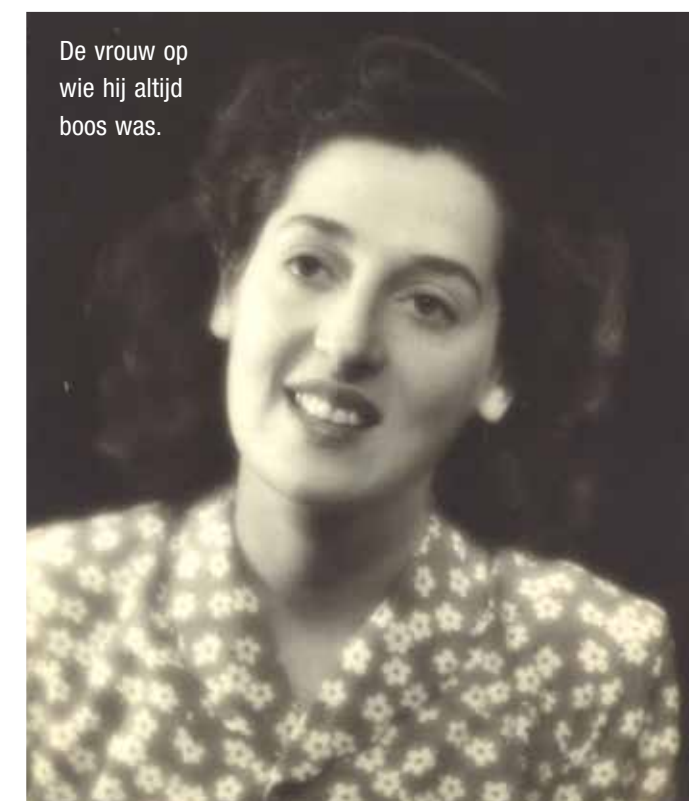

PERSOONLIJK

Met dochter Gina.

Zielsverwanten.

De vrouw op wie hij altijd boos was.

Sandra, zijn grote liefde.

Dochter Bella.

Moeder Mara.

Mara Sluiter

Mijn moeder

“Er is maar één mens geweest die mij in een minuut tot razernij kon brengen en niet eens om wat ze deed of zei, maar gewoon door haar aanwezigheid, en dat was mijn moeder. Soms zei ze de vreselijkste dingen tegen me, dat ze wenste dat ik terugging naar waar ik vandaan kwam. Daar moet je je dan maar geen letterlijke voorstelling bij maken. Sowieso vond ze niks goed wat ik deed. Toen ze mijn grote liefde Sandra voor het eerst ontmoette, zei ze: ‘Wat een gewoon meisje, je kunt toch wel wat beters krijgen?’

En toch heb ik vanaf mijn zestiende tot haar dood, toen ze 82 was, voor haar gezorgd. Op mijn achtste kwamen we samen van India naar Nederland. Hoewel ik beter kan zeggen: ze ontvoerde me hierheen. Ik woonde daar

heerlijk en dacht dat we alleen maar voor de kerstvakantie naar Nederland zouden gaan. Maar we bleven er voorgoed. Dus heb ik mijn vader, een Schotse militair, nooit meer teruggezien. Ik was gek op die man. Het verhaal van mijn moeder was dat hij dronk en bedreigd had ons en zichzelf dood te schieten. Jaren later sprak ik de tweede vrouw van mijn vader, die hem de meest zachtmoedige man noemde die ze ooit gekend had. Wat ik mijn moeder tot op de dag van vandaag heel erg kwalijk neem, is dat zij brieven van hem aan mij heeft achtergehouden. Hij schijnt mij jarenlang elke maand een brief geschreven te hebben. Na mijn moeders dood heb ik gezocht op de zolder van haar huis in Engeland, waar ze later met haar nieuwe man is gaan wonen. Niets gevonden, allemaal vernietigd dus.

Van mijn achtste tot mijn twaalfde heeft ze mij naar kostschool gestuurd, zogenaamd omdat ik de taal moest leren – ik sprak Hindi-Engels. Maar ik denk dat ze haar handen graag vrij had voor vriendjes. Als ik er soms een ontmoette, stelde ze me voor als haar jongere broertje, dat maakte haar aantrekkelijker. Op mijn zeventiende werd ik het huis uit geschopt, toen ik vertelde dat ik professioneel de muziek in ging. Maar ik zorgde toen al vijf jaar grotendeels voor mezelf. Mijn moeder werkte namelijk als barvrouw in een Haagse nachtclub. Als ze ’s ochtends vroeg thuis-

kwam, ging ik naar school. Haar plan om een rijke man aan de haak te slaan, is nooit gelukt. In Torremolinos, waar ze lange tijd een succesvolle friettent heeft gerund, kreeg ze een relatie met een twintig jaar jongere, maar helaas arme, Engelsman, voor wie ze nota bene haar paspoort vervalst heeft: van haar geboortjaar 1922 maakte ze 1932. Die man maakte ze tot haar perfecte slaaf; als een kopje thee twee meter van haar af stond, zei ze: ‘Robert, wil je me even m’n thee aanreiken?’ en dat deed hij dan. ‘Ik heb krom gelegen voor je opvoeding’, gooide ze me vaak voor mijn voeten. Veel later vertelde mijn opa mij dat hij mijn hele opleiding had betaald. Daar keek ik erg van op. ‘Ach, jongen,’ zei hij, ‘je moeder kan goed liegen, heel haar leven al.’

‘Van de dood van mijn hond heb ik meer verdriet gehad dan van de dood van mijn moeder’

Met zijn geliefde hond Judo in 1978.

Op haar 82ste is ze overleden in een ziekenhuis in Brighton. Door een val van de trap brak ze een heup en moest ze geopereerd worden. Die operatie heeft ze niet overleefd. Ik kreeg een telefoontje dat ik moest komen en dus ging ik, voor de zoveelste keer, want mijn moeder, als rasechte *drama queen*, had daarvoor ook al tig keer op sterven gelegen, althans met die boodschap belde ze me dan op. ‘Kom gauw, je moeder gaat dood.’ Elke keer rukte ik uit, zat ik aan haar bed, waarna ze weer snel opkalefaterde. Wel tien keer ben ik bij haar aangekondigde overlijden geweest, maar toen het echt gebeurde, was ik te laat. Mijn oudste dochter Bella, toen twaalf, ging mee naar de begrafenis. Zaten we op de eerste rij met voor ons een soort dominee, die regelrecht uit *Monty Python* leek te komen: fladderende jaspanden en een druppel aan zijn neus. Met brede armgebaren vertelde hij haar levensverhaal, alsof hij haar altijd had gekend. Nergens één woord over mij, haar enige kind. Bella stootte me aan en zei: ‘Papa, hij heeft het helemaal niet over jou.’ Ik dacht: ‘Typisch, zelfs in de epiloog van haar leven kom ik niet voor.’ Het is heel erg om te zeggen, maar ik had een hond, die achttien jaar lief en leed met me gedeeld heeft, die mijn schaduw was; toen die hond doodging, heb ik meer verdriet gehad dan toen mijn moeder overleed. Het is dus wel duidelijk dat er nooit sprake is geweest van een hechte band tussen ons. Ter verdediging van haar moet ik zeggen dat zij als jonge joodse vrouw met haar vader en moeder in het kamp Westerbork heeft gezeten. Haar moeder is weggevoerd naar Dachau en daar vermoord. Medekampbewoners hebben mij een keer opgebeld om te zeggen dat ik te hard over mijn moeder oordeelde. Dat ik haar moest beschouwen als een geestelijk beschadigd mens. Zij noemden haar een lieve, zorgzame vrouw. Natuurlijk is ze door die ervaringen verminkt, maar zij heeft daar nooit met mij over willen praten. Apart was ook dat de jongens van mijn band haar geweldig vonden. Als ze die ontmoette, sloofde ze zich enorm uit, heel charmant en leuk. Allemaal poppenkast, volgens mij. Maar één keer in m’n hele leven heb ik een mooi, heel intens moment met haar meegemaakt. Ze kwam mij opzoeken in mijn huis in Den Haag, waar we met een stel mensen aan het blowen waren. Zegt ze op een gegeven moment: ‘Geef mij ook eens een pufje.’ Een pufje, lieve hemel. Ik zei: ‘Misschien is dat niet zo verstandig,’ maar ze wilde het per se. Dus een vette joint voor haar gedraaid. ‘Ik voel helemaal niks,’ zei ze ‘alleen de vloer is hier wel erg nat.’ Natuurlijk niet waar, ze was *high as a kite*. Ik nam haar mee naar de keuken, heb haar beetgepakt en gezegd: ‘Ik ben je zoon.’ ‘Ja, dat weet ik,’ zei ze. Een diep, mooi moment. Daar moesten we dus allebei stoned voor zijn.”

Patricia Steur

Mijn vriendin

“Wij kennen elkaar al zo’n vijftig jaar, uit het Haagse uitgaansleven. Zij was zo’n meisje dat op haar achttiende al een auto en een eigen appartement had, een keurige secretaresse, die heel goed voor zichzelf kon zorgen. Maar ze heeft haar hart gevolgd en is fotografe geworden. Eigenlijk is ze altijd in mijn leven geweest, als een zusje. Ze was getrouwd met Henk Schiffmacher, de meester-tatoeëerder, en later met Erik Hazelhoff Roelfzema jr., de zoon van de oude Hazelhoff, Soldaat van Oranje. Een paar jaar geleden is ze weduwe geworden. Ooit heb ik een kortstondige verhouding met haar gehad, dat ging eigenlijk een beetje vanzelf. Daarna zijn we heel goed bevriend gebleven, net zoals we dat voor die verhouding waren. Tja, wat moet ik er verder van zeggen? We zijn even oud, we houden van elkaar en dezelfde muziek: de blues, wat ik de essentiële muziekvorm vind. Als iets niet op blues lijkt, vind ik het meteen niks. Dat heeft zij ook. Ik heb ooit ook de ambitie gehad om fotograaf te worden, toen ik op de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag zat, dus ook daarin vinden we elkaar. Op het omslag van mijn biografie die in mei verschijnt, staat natuurlijk een foto die zij van mij gemaakt heeft. Tussen Patricia en mij is nooit iets fout gelopen, wij blijven elkaar door dik en dun trouw. En het belangrijkste is misschien wel: wij lachen om dezelfde dingen.” →

‘Eigenlijk is ze altijd in mijn leven geweest, als een zusje’

Een ongecompliceerde vriendschap.

Al 30 jaar samen met de 20 jaar jongere Sandra.

Sandra Bastiaan

Mijn vrouw

“Op mijn 38ste ontmoette ik haar in het Haagse uitgaansleven; zij was pas achttien. Ik was een ongeleid projectiel, veel wisselende relaties, soms ook drie tegelijk, allemaal voorbijgangsters, eendagsvliegen. Toen ik Sandra zag, gebeurde er iets. Afgezien van het feit dat ze jong en beeldschoon was, voelde ik iets, waarvan ik dacht: dit kon weleens heel anders worden, dit kon weleens de vrouw zijn aan wie ik me wil binden. Ik werd vreselijk verliefd op haar. Zij wist helemaal niet wie ik was, dat moest ik uitleggen. Na een paar maanden is zij bij mij in huis gekomen, wat voor mij het begin was van dertig jaar geluk. We herkenden veel in elkaar. Net zoals ik is ook zij verminkt uit haar jeugd gekomen. Mijn moeder mocht dan gek zijn, de hare was puur slecht; iets anders kan ik het niet noemen, als je het goedvindt dat mannen de slaapkamer van je tienerdochter binnengaan. Sandra leefde een beetje als een zwerver toen ik haar ontmoette. Daarom genieten we nu zo van onze zelfgebouwde familie, onze

twee dochters en schoonzoon. Sandra heeft zich ontwikkeld tot een fantastische vrouw. Moet je haar op Curaçao zien spreken, bij de opening van een bejaardentehuis dat zij op poten gezet heeft. Apetrots ben ik dan op dat kippetje, dat op haar achttiende nog geen ei kon bakken. Op Curaçao ben ik de man van Sandra. Tegenwoordig wonen we het grootste deel van het jaar daar, heerlijk, want we zijn allebei koukleumen, die pas echt gedijen in een tropisch klimaat. Voorgoed terug naar Nederland, waar een van onze dochters woont? Nee hoor. We hebben wel een

‘Sandra en ik zijn als Peppi & Kokki, niet bij elkaar weg te denken’

appartement in Amsterdam, waar ik geregeld ben. Ik reis zo’n 24 keer per jaar naar Nederland voor werk. Dan zien wij elkaar een tijd niet, een heel gemis en dus hoge telefoonkosten. Sandra is door haar sociale betrokkenheid echt iemand geworden op Curaçao. Met de stichting Biba Miho, wat Beter Leven betekent, heeft ze van alles opgezet. Niet alleen dat bejaardentehuis, maar ook huizen voor alleenstaande moeders, die met hun kinderen in een kuil met canvas eroverheen woonden. Er leven daar zo’n vierduizend gezinnen zonder stromend water of elektriciteit en dat is dan een kolonie van Nederland. Schandalig. Sandra trok zich alle ellende aan en probeerde er wat aan te doen, totdat het haar te veel werd. Op een gegeven ogenblik werd ze voor alles gebeld: ‘Sandra, de kraan lekt, de douche doet het niet, de deur klemt’, zij draaide voor alles op. Dat leidde tot een zenuwzinking. Toen heb ik gezegd: stop ermee, dit wordt je ondergang, je kunt geen Moeder Teresa voor het hele eiland zijn. Nu is ze bezig met kunst, ook weer voor het goede doel. Ze maakt honderd schilderijtjes van bekende eilandbewoners, mens en dier, die in de toekomst hopelijk daar geëxposeerd zullen worden. Ook ontwerpt ze twee grote Boedha-beelden, die onder water geplaatst gaan worden, leuk voor toekomstige duikers. Ze heeft het gepresteerd om achter mijn rug om een fiks bedrag te sparen, zodat we een stuk grond konden kopen voor tweehonderdvijftigduizend dollar, waar we ons huis gebouwd hebben. Wist ik niks van. Ze is echt een geweldenaar. We gaan nooit meer uit elkaar, wij zijn als Peppi en Kokki, niet bij elkaar weg te denken.”

INTERVIEW: CISCA DRESSELHUIS / FOTO'S: PATRICIA STEUR, HOLLANDE HOOGTE

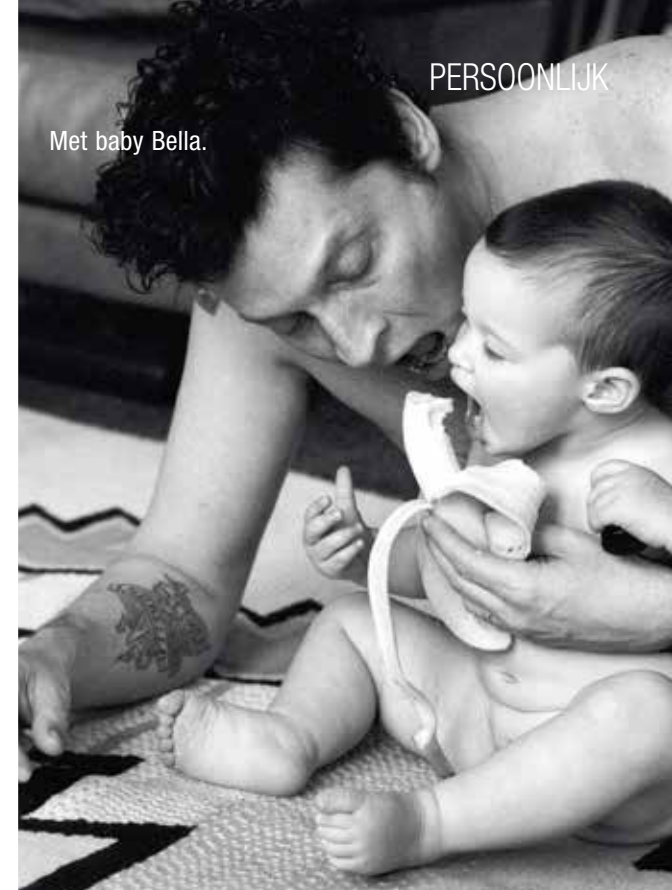
Bella (25) treedt in vaders voetsporen.

‘Het leuke van dochters is, dat je ze kunt adoreren’

Bella & Gina

Mijn dochters

“Twee beeldschone meiden op wie ik gek ben, allebei in Den Haag geboren. Het fijne van dochters is dat je ze kunt adoreren, dat ligt met een vader en een zoon toch wat lastiger. Bella, de oudste, is 25 en lijkt qua werk het meest op mij. Ze heeft het conservatorium gedaan, heeft een bandje, geeft zangles en is deejay. Met haar man Spike, zanger en gitarist van de rockband Di-rect en de leukste schoonzoon die je je kunt voorstellen, woont ze in Den Haag. Gina van 15 is een heel ander kind, verreweg de slimste van het gezin, het brein, degene met het grootste intellect. Ze zit op Curaçao op de internationale school en wil later natuurkunde gaan studeren in Londen. Iemand die zegt: ‘Ik vind het interessant om kennis te vergaren.’ Haha, zo iets heb ik nou nog nooit gezegd. Een beetje een buitenbeentje in ons gezin. De twee meiden zijn dol op elkaar. Gina adoreert Bella als haar grote, mooie zus en Bella is ook echt die grote zus. Ik vind het heerlijk om met hen in een restaurant te lunchen, ze weten zich zo goed te gedragen, converseren gemakkelijk, er vallen nooit stiltes. Kortom: topmeiden.”

Met baby Bella.

PERSOONLIJK

Al 50 jaar in de muziek.

Op de bühne met George Kooymans.

WAPENFEITEN • WAPENFEITEN • WAPENFEITEN

Barry Hay (India, 1948) is het enige kind van een Schotse kolonel en een Nederlandse moeder. Hij kwam op achtjarige leeftijd naar Nederland, waar hij midden jaren zestig zanger van The Haigs werd. De manager van een andere band, toen nog The Golden Earrings geheten, benaderde hem om frontman en zanger te worden. In 1968 werd de tiende single van de Earrings, *Dong dong diki diki dong*, hun eerste nummer 1-hit. Begin jaren zeventig ging Barry songteksten schrijven zoals *Radar Love*. De Golden Earring scoorden grote hits in Amerika. Vijf singles haalden de Billboard Hot 100, met *Twilight Zone* en *Radar Love* als uitschieters. De band maakte dertien grote tournees door de VS. Eind vorig jaar vierde Golden Earring zijn vijftigjarig jubileum in de Ziggo Dome. Barry is getrouwd met Sandra Bastiaan, ze hebben twee dochters. Tegenwoordig woont hij grotendeels op Curaçao. www.goldenearring.nl